

769 szám.

2. példány

3 szám.

1868. November 15.

"Hatal"

Elő

Ezolyam

A Sárovnagygyorsai magyarországi önképző társulás
Rövidlőnye

Dr. Kánai Kálmán példány
Pécs
J. Kéri

"Kajnal"

Első

Erfolyam.

A sáros-magy-pataki magyarindalmi intéző társaság köz-
lönye; megjelenik havonta kétszer - egymint a hó tizenötö-
dik és utolsó napján, két irnyi szerkeletben; két pil-
dányban.

Zöld mezőben...

Zöld mezőben álldogálva,
Körülottem nyíls virágok,
Jelestem az ég árnya...
Megrexdül a felém hurja.

Oh mi csodás a természet!
Zöld bokorban puha féslek,
És fülemile dalol benne,
Fájón, mintha buja lenne.

Gyös ujan messze... messze
Fut a patak csörgedezve,
Mintha sórna, én úgy sejttem,
És habja köte' könnyem ejtem.

És fa lombja meg meg inog,
És mintha dühnák rejtett kintok

A levelek susogása
Mint a sebtett víz fohása.

Löld meköben áldogálok
Könnyem nyílt virágok,
Nyílt virága sírkansórom;
Ezrem noml: . . . imádkozom!

Haladjunk
(: folytatás:)

III

Egy ifjúnak, ki már az akadémiai tudományosság meg-
keresésében fáradozik. Kétségtelenül alkalma volt régig nézni
az egymásból folyó okokra és következtésekre, holtan
láncolatán, melyek, a kereset egy pár emberétől, talán pe-
serevett korunkig, egy vagy más esemény, kisebb vagy na-
gyobb esemény által kapcsolódnak egymáshoz. Alkalma
vált gyönyörködni a szép, gazdag, művelés Ármán, szemlél-
ni Hellas romjain a bölcsesség magvait, "kezegető" népe-
ket, a látni a kicsi magokat szép virágokká gyümöl-
csökké fejlődni.

És így, egy akadémiai ifjú elött már fel van emelve a
munka munka kárpitja. Egy ilyen ifjú - ha tovább akar haladni
a látást sítárainak vizsgálataiban, azt már nem csak szem-
lélő; hanem észlelő tehetségével együtt végzi. De hát a munka
idő mélyébe elmélkedik a rég bekünt életéről, a múltak
egy tudósunk megjegyzi: "a kutatás és bírálat honorkései
vel a tényleges műveket gyakorlatilag szokja meg"
Ez, mit tehetünk, és a mit tennünk kell a történelem
körében, - vizsgálni a történelem kuszorárait, egy és ugyan-
azon tárgyra minél többet, - és ezek felett észlelődni

De hiszen ezt mindentki tudja, és sehol is - mondják volna.
Igaz, - nem is okosok skandálal emlitem én ezt annyira
hallott szabályt, hanem csak azért, hogy adócsom előves
sem elővesnek egyik kép hasonlatát: „A történelemmel
foglalkozók nagy része úgy jár el, mint az enné, ki a du
na folyását akarván leírni, a Duna-Eschingeri Kémben tele
pörök le és minden idejét a forrás mellett sölve azon sor
ne fejt. A víz mely itt előhagyog, vajon honnan veszte magas?

Éme minő nevezetleges akornak működése, ki az em
lisest szabályt, a betű legkorosabb érteleme kerint ki
vesik, kussarván honnan veszik a történet írők az esemé
nyek ismerését. -

Mis tegyünk tehát?.. Állítsuk egymás mellé a kuforni
solat; Különbörösséül meg egymásról a való és valóslan
feljegyzéseket, miután a régi Krónikák el vannak selve
gyanításán épüls felvölgozókkal. Egy olyan képlek ham
lúsnak azok, melyről az úó hódoltság lekapata' már az
eredesi skincet, s a történetírás mestersége nem egyet
ben mint ez elkapott eredeti skinc felújításában áll. -

Földolgoz továbbá, ha történelemmel foglalkozunk.
az eseményeknek, mint kővetkezményeknek, az a ki für
késni; skincetünkkel a múltakról a jelenkorig, s vissza
késni; a nemzeteket a fejlődés kéréséről a teljes virágá
son alsó, majd a hervadás korig, nyomról nyomra kiserini.

Igy aztán, ha még e mellett élelődesünk eredményét
papírra vessük, önállóságra tehátnk kerz, melynek foly
sán kéünkben a kules, melyel keredőve mohával elakar
apókat nyithatunk meg, s keredőve sírbalmaival lépess me
köre, a történelem kéréjére, lépésünk, hol vesző és magya
rdó nélkül is képesek vagyunk tájékozni magunkat, ki
betűnk az ősi sírvatokat.

De itt ismer sőtál ságasabbá sör minsem azt egészen
bejárhatók. Meg kell tehát elgédnünk egyes kivalóbb, s
nekünk különösen sésző korszakok emlékeinek vizsgál
lásával; azonban behatólag, a legkorosabbban figyelő bírálat
kemüvegén át.

Hogy könnyebben boldoguljunk, exultem, sőt magyar nem
 zomból kivánatos előző csak hazai történelmünkben
 buvátkodni, hiszemelni az érdekes eseményeket, kutatni,
 mi katasztrófákkal voltak ezek a tudományra a művészetre, vagy
 az alkotmány fejlesztésére. Összehasonlítani egyik korral
 a másikkal, Konfiusi erénye Konfiusi erénnyel, - hiszen ezek
 ben a mi történelmünk egy is igen gazdag, hiszemelni az ö-
 söt fény és árnyoldalait; magasztalni nemcsak tulajdonait, a
 rosszat ellenben ostorozni. Egy egy igen szép exultem
 el: felelősségük önmagunkban és másokban a Konfiusi erény-
 koszerelmet, a hasánt arra, hogy szegény hazánknak mi
 nél több - minden képe és jóvá létező "polgári legye-
 nek. Különben míg mi ifjúk el nem keressük a keresztény
 Konfiusi erények, kötelek, szent és magasztos erelmét
 fölébredésünk, lángolóvá tenni magunkban és másokban:
 sohasem várhatjuk, hogy a hazá nagy és boldog legyen!

Ha így járunk el történelmi tanulmányainkban inon-
 velőnkön kívül, ha más nem is, de legalább a jóakarat mel-
 tánylása jutalmazandó fáradozónkat. - (folytatjuk.)

Tízra szerelme

Rövid, elbeszélés

(folytatás)

II. Ének

Előzöllost már az éj lombja, nehéz szárnyán;
 Aranyos résszínben kél a piros hajnal,
 Sa hegyet a völgyet futóva bejárván
 Szellozóparipáján gyorsan tova nyargal;
 Ragyogó napsugár ottan úti nyomban,
 Lendül a madárdal a sűrű vadonban
 Lendül a juhászkiáltás riadóva széllyel,
 Beszéli az egy kő az ormos a mélygel.

Mint öse fején áll a kesztyű szembe'
 Nagy sziklaszemével oly rémesen bámul,

Hol a kies völgybe, hol a regtelenbe,
- A bérceken által - tan ki a világbul...
Tesején köd üszik, mins az ólói füstje,
Aranyos Hegelyü felhölbe süvüve,
Sa mame lenyulik kés hatalmas kaja,
Minsha kék fátjollal volna betakarva.

Csing az éji karmas a mekö fűvériül,
S ha furalom ér veszteve aláhallt,-
Mins mikor a kir, ha fájdalomtól senil,
Remegő könnyes ejs a sűrő pillánul...
Lassu lebegéssel ringnak a levelek,
Ha velők a reggel kellője enyeleg;
S mikor tova illan a ringó lombokons:
Minsha fohásx volna áhító ajakon...

Mins orias rigyó ölében a völgynek,
Flukózik egy paták lágyan csörgévetre.
A süsiből raja karsu ötek jönnek,
Gondosan figyelven minden kaja nestre...
De riád a kúrszó... A csorda megindul...
Fut erre, amarra, nyitkova a kintűl;
A kópó csakolva iramlík usána,
S benepesül rögtön a vidék magánya.

Emitt is, amott is... mindenütt... meg kerse..
Ki ki zuhan egy nyil a sűrű bokorbul,
Lebulik a gyors vad kinyiben átverre,
S a karmatos fűre piros vere csordul.
Sok vagyon ott immár leterítve sorba,
Alig egy kesséből áll a füstö csorda,
Azs nem is üldözik; - vad elég vad mára,
A sztrimluri völgyön búcsulalomára.

Puha nyugalmát fel kavi láрма verse,
Valamennyi kunnak Etel' bíródalman;
Véres kardok kóntak kéles kakastere,
S fíjat öreget Csátára kavarrán.

Pengesi a lances hegedője kúvját,
Dicsőre, dalolva a csásár bonuját...
Csillaga fens jár már nagy Haderisístennék
Társáé nyomán máj nyugatfele mennék. -

Hólnap utra kelnek; ma még labomátnak
Köveg Éka lánya bucsukóra őket,
Rik a Perroónál s Cybleonél sanyáimnak
Szellős sárraikkal besötétvén a völgyet.
A sűrű mogyorós köld levelü gallyát,
Sásornak a szolgák halommal ragdalják,
S a kanyargó völgyön, meddig a szem láthat,
Építenek horkán mulakoxi sátras.

Oss repked a légben, magadra kinyulva
A kúvós árnyékú sásornak előse,
Aranyos hunkászó himeless kúrulja,
Melynek puha vásznát Éka maga kötötte.
A fürge cselédreig - ha láttál már olyat -
Íst maglyalukéknél egész vadat forgat;
Íst a botos kömlöt késkiti előre,
Föltögetve arany kúpákas belöle

Íde is, oda is, parancsait orszván
Jár a serény urnó, sürgöve alá, fel;
Pajzán nevetés közt, vig örömmel orszván
Foly egyre a munka, meddig keme lát el...

... Távoli szörül sürgölődő népsét
Valami nagy völgy, kanyabolynak vélhet,
Királynőnek Ékát, ki parancsol közele,
De csüggeni baján közelebbre jöztök.

Íedi, piros arckás vörssarkimú fátjol,
Fonó napi kévsől hogy védje hogy ója
De keme sugára akon át világol,

Mint hajnali kövön a nap lánggolyója...
Megáll olykor, olykor sátorra halomján
Keme sugaras a táj kövébe nyomván...
Valakit keres ott... Keme... Kive... lelke...
Émindengondolása leköve egy helybe.

De sãmãdã vølgyön riadalmas lárma,
Harsány kava kendül a sãrvagasonak,
S dagadó vészhanggal a tájas bejárja
Vidám nyelése füge mohánylónak.

... - Tekete sörénye nagyos, nagyos lobbán
Ha lovagja kisse sarkantyúkkal jobban,
Versenye fus a kellel, ha bocsják felét...
... Tiska katonái a sanyát éléret.

Togadja vidáman ivregey Éva asszony,
S kúszónsi mosollyal a kicsinke serget,
S ügyelve - valamis fogyel ne mulasszon -
Nagy számu eselédet hamarele' kerget,
Kis a paripákat, bebékökkel nyjuggel
S legelni bocsják kinos-bajos ügygyel...
Arlatan meghagyván, hogy a toris in sikkék
Sátrába viski mid a Tiska visikkét.

De minek rajzolgim a lakoma kérés,
Érdekesbb annál, mikor az ivnulat,
Állésvén az elég kigom méssélek
Borsól kancskatejöl vidám kedvre gyular.
S megered a bekiel ivrevényesárja
Rebelenek ritkát kis elötárja...
Pajkán neveséssel nagyos isznak körbe...
Vegsere beskelni Tiska állott körre.

"Tág öblü kúpamát én is emelinsem
Egy gyönyörű lányér, őst a kúllés alján...
Éva máj e csatából meghoz Flaturissen
Kigadokunk annali fényes lakodalman.

De vislem én is magas Tiskavárba,
O' lesz élesemnek egyedüli párja...
- "Jók kerencét kórrá." - " - akán issak újra...
Csak az Éva arca vártokost most kúra.

Csak Éva lesz halvány mint hervadt sörke,
Nem tudta van-e más kedvese Tiskának,
S hogy e titoknak most nyomára jött kive,
Benne harcok kórró lességek rivának.

Nem figyelt már a lakoma rajára,
Céltalanul bolygott keme süksugara.
Törse fejét vola, hogy ki találná azt,
Kit majd Tisza bajnok feleségül választ.

... Ott a bükkös állján... mégis... háttha... háttha...
Elméjében akkor tén nem éra forgott?!
Hanem más valaki... a pártfogó lányka
Kivől a kir hordott, vol vol csúda dolgok...
... De merre virág nem nyílhat a végezt,
Hogy ditte lehessen nagy ur Rebeleiné,
Hanem, hogy utára hintessek mint pompa,
Ha majd más virágot vilt násvigalomba.....

Kinő nyugalommal így költött magában
Ehele éremény, mins rajra vesz hullám,
Lassan elsimuló gyöngye ringanásban,
Sussogó morajjal, csendre csillapulván:
Belevegült ő is a lakomakajba,
Vidám köria nyílott vörscapiros ajka.
Vh de csak olyan vilt csalfa, csimás kedve
Mint mikor eső hull s nap süt vesekedve.

De mins a kivárványa bebomult égen
Büvölő kinnével épen ekkor támadt!
Ekei is most fényless ragyogó kemében
A legkebb kivárvány, .. igéző varázslat...!!
S a mins ugy irányka, hogy azt Tisza lássa,
A mins oda fordul keme pillansága,
Bajnok erős lelke ugy megingott annak,
Mint kökise ha raja mennykővel kühannak. -

Hába kinnálak bajnok éremény
Aranykinn bor gyöngyöz nedijével;
Nem ivott; - s ugy tessék kinn érelem Dul
Ellenkerő - kiblen - újabb kerelmével...
Éra pedig mins pör kivetess háloján,
Csüggött Tisza bajnok kékkező valóján
E kemével egyre nyugtalanul leste,
Mikor akad már fenn a kivetett lesbe.

Vége lett azonban a vig-lakomának;
Társas fegyverét kiki elővette,
Támadt bus zaja bucsulók skavánál
Émítt amott hangos sírás költöpette.
"Najon hata jóst-e?!"... Najon hata tért-e?!"
A küle, a sester, komoman kéréte.
A kereső is jóst könnybe bonlú kemmael
Válni kedvesétől kinnis jóhikemmael. (Folytatásul!)

A dongólegy

- Elbeszélés -

(Folytatásul vége!)

Kereső nőre ismét a vigadóknak köze vegyültem, míg Kereső is
mérősimet megnyerkesém segédekül. Haddsalan Keresőnek ke-
meim érens. Pedig mennyire ohajtam látni még egyszer, Kereső-
ja salán utóljára... Nyugtalanságom lakatereőre kénysszeri-
sett. Tehát csalogyan válság előtt állok! Még néhány óra csak
s még lehet a hűvös sír megnyitók lábaim előtt. Pedig mennyi-
vagy, mennyi édes boldogság... mily szép - a valószínűsége oly
közel álló remények... s minthet jórtéknis fog két fotholtni a
kelő nap sugarait előtt... De mindegy... Nélküle ugy-
sem élhesnek. Ha őt elvesszem, úgy inkább kemmael ásom meg
síromat... Igen... igen... félre a gyáva gondolatokról!
Bátran salálgon a halál. En nem resteger fagyos arccalól.
Hiszen ha élnek... ha gyökni fogok... jussalmam ő leent...
a kereső... a jó... a szép érens...

Rembe kedtem ügyeimet. Nehány sor insésem akok-
lok, kikköl búcsu nélkül el nem válhasék, s minstan ina-
somas usasisossam, hogyha 8 óraig hata nem térték, azolat
kérbesítse: löháson a kijelöl helyre siessem. -

Még senki sem vár rám...

Gyönyörű tavaszi reggel volt. A kathararon perccenkint
kelesőbb körben tejengetés első sugarait a nap. Az ébredő
helység, az emberek, az állatok még halál edibongársa, a fűh-
lombjai körs hangzó madáridal, a fűszimmel enyelgő fű

Keres leg lágy süstögása, valami andaliso' kenéve' olvastak
önste lelkemben, s én elmerengve a kepelesem álsal alkotoss
képeken. látam a kerény lakot, benne a földi tünést, kivem
siralymeját, ki boldogságos új életet teremst körülöttem...
Mino' irim leent! ha hazajaim...

Felretekentem az élénk hűsítőbajra, mely sebesen ki-
televett. Egyszere lángban égess fejem kivem; s main
egy samson erejével keverettek feszülni. -

Nem lehet... lehetetlen hogy öle megfosszanak!!

Néhány perok mulva segédeim állottak mellessem.
Halksalan kivételes völs békülést ajánlani. Néhem élet
vagy halál kellett. -

- Uraim - most a báró felső ölsönyés levele - én gy-
kölöss völvö vagyok, s igen sajnáalom ha Kardos ura
névve komon kimenetele leent a küzdölemnek. - Mics-
im én, az erősebb fél, ajánlom, hogy törvények bá' a küzdés
eles ellen, a legyőzött arja becsületeskavará, hogy a fennforgó
ügyről teljesen visszalép. - S ime én ere becsületeskavamat
adom. -

Más körülmények kövös ez ajánlatos talán nemest
nek lovagiasnak találsam völna - most botkantsok; Mon-
ban a segédek irómmel fogadják. Türelmetlenül vársam
az öltésapásra a jels, tehát én is kavamat adsam. -

(Valahára kemben állottam ellenemmel... Ki sa-
lán máskor félelmes lett völna, de most?!... most
kiss völe'k egy világgal megküzdési ha kell. -

-Egy... Kesső... három... s kardunk kiborítás
körva villámloss néhány pillanatsig. En könnyü sebes
kapsam, de a báró kardja sugva trepült a fák ágai kövle.
Segédeink kivélelőse, mialatt a báró estaknem
magánkivül sombola botkantságában.

Legyőzöttnek telimtetest saját ajánlata, becsü-
leteskavára érkelemben.

E pillanatsban Csergey érkezess körönlé. Nagyon
fel völs ingerülve; majd kiborítand lépve élém kavaggal kövle.

- Mi vőls ez uram? Ői megakarsa gyilkolni a legjobb kivet,
mely valaha férfi Rebelben dobogott?! ... Nyomorult ember ői, egy
hitvány semmikénti, ki csupa ingyestől... nem, csupán esábi
sávi Kárútkból, - merz utjában egy lovagias férfiú állott - Kés
sönkre tenni Kes családot kesen eséjét, nyugalmát, bölbogságát.
Lelkeslen elohajbász! Ha nyugvonyolót vira alatt el nem passz
sul e vidékről esküsdöm, hogy a bösönben alkalma lesz ére
Kig iratni léhá tessenek Kővet Kőrményét. Távozzék, ha mon
dom... merz nem állor jót, hogy minijász Korta'csommal nem
vágor Keme Kőlé. -

Ennyi vérsézt, annyi sanu elött kiállani salán több vőls
a halálnál;... de hallgassam... hiszen ő atyja vőls ériennek
s kisérelnem Kelle ősz fejét annál, Kincelajaka Kiváloommalillessé
büstkeségemet.

Skarait a báró Kálitá meg.

- Csergey ur! esendesüljön! Ez lovagias párbaj vőls.
En legyőzestem, Kaba' ki sem Kérelkedest az ellenKőn. Bar
dos ur jól fogatta Kárját, Kire helyén vőls legelő' esakája
ban is. Adott Kárunk Kérins a legyőzött társokih érién Ke
zeiöl demondani. Éme beválsom az arótt Köt. Engedje...

- Nem - passan fel az öreg... Lelkesemre az nem törsen
Késit meg. Ői báró' az már birja leányom Késit, eről becsü
tesem Kikassitja, s merz az úgy engem is Kélelöl éiréket, nem
misknek nyilokni som ama Kőbeli Kérvőest. Leányom Késit e his
vány léhá embernek nem adom soha... Menjünk...

Csergey's sora repit' fogata. El báró' lovon Kőrele
vő. El Kégetek Kő' nélkül távozzak, mielött Kégyenemből ma
gamhoz térsen vőlna.

En is nyeregbe vetem magamat. Egész lényemet Ke
seri gondolatoss foglalak el... Kérs' Kérem az isten erő' Kives
az emberi Rebelbe? ... Kérs' az' Kérs' és Kérs' Kincselés...
Kegy az ember boldogsalan, nyomorult legyen azot miatt...
nyomorultabb az állatnál, mely öbnélkül vha nem banya egy
mátt... Kérs' enged' ésem, hogy ember és ember Kőlé vly vő
vilámpal emelkedjék... hogy a nemesebb éirésüek, emelkedet
sebb gondolatrodásuak Kükédelmés' annyi akavily neheztet meg.
... hogy ne legyen nyugodalma vha... vha... Kérs'

van szívünkbe oltva a kerelem?! hogy megőrüljünk... ha ha ha!!
Ember, se isten képeire szermetett lény, te - bizonytalanság se népe-
sőt meg a poklot, messze csak se vagy alkalmas, hogy a legistonya
sósabb helyen találod fel vágyaid merovábbját: a lárkokat tü-
zés kitáni ápolni... Nem, e faj közt nem alarok élni to-
rább... Usálok gyűlölni minden emberi arcot, s messzigen
melőnök én is, gyűlölni önmagam is. -

Rebemben egy borzasztó vihar támadott, s bár alattam
a ló kilajon rohan Csergey után, - márnnyalval kíséreltem csap-
dosta önkéntes kiremet. -

Pinos gondolataim fonálás egyszerre ijedt uroló
Lás, vad robogás, kavargó segélyhangok hallaták meg.

Felocsudtam... Előstem alig egy perckor, távolban
Kaguldostak Csergey Rocsiával a lovak. A báró ékkellenül
ördögös segélyes, készenül birtasva álló helyéről az embere
Ret, mialatt a Rocsiából kihajló Csergey haláláppatt az arcra,
kibáls őse feje, némán, de későbbbe esetten kiáltsora segélyes
A Rocsió véresen terült el a köves úton, s a lottale most
Féhes vesztve még nagyobb sebességgel iramlottak odább, odább.
Majolból mindenki rémülten menekült felre, s ki elrejtett azon
irgalmaslannul gázolsak át az elradult lovak. -

I most én, feledve minden bánalmat minden gyűlö-
letet, villámsebességgel kerültem a nyargaló állatot elé, mie-
lőtt egy életvesztélyes fordulást sehessek volna. Nyergem
ből leugran, s a lovak lobogó féhes megragadni, s erősen
visszakarantani, egy perckor műve volt. A rögtön ékkel se
gélylyel csakhamar lecsendesültek a már minden irmailban
vesztető lovak. -

Most a Rocsi apjához siettem. A báró's márt ost és a
Lásam. Nem volt időm, de nem is jutott eszembe haragot
se kínosakkal mérgetni. Csergey's kicemelésül üléséből. Ste-
gény jó öreg. Az ijedtség megfosztotta minden erejétől. Kar-
jainban kellest lakására, s kobájába vinni. -

Tren elsáprarva futott elénk. -

- Isten isten! atyám mi törést velt!?! -

- Legyen nyugodt nagysáid! - bátorítam őt - már
nincs okunk aggodalomra. Egy kis ijedtség semmi más. -

Kérem hozzon hideg vizes, vagy valami erősítőt s aronnal minden baj megszűnik.

Revés nő mulva egészen magához jött Csergey s nyugagyáról felemelkedve, megindalsan nyúzza felém még most is hideg kézeit.

- Hőcsönöm... Rőkönim... ides jó Rados ur!
Őn nemes lelki bátor ifjú, Rines egy élettel tarsalom. Ugye Bári ur ex ifjú legnagyobb jutalomra érdemes.

Bári Eghardel Terómos, Risser fon Ehrenfeld fele let helyett a lehető legcsavanyubb aróvot vágva némán intett fejével.

- Csergey ur! hátát adok istennek hogy Rőkelessége met a legveszélyesebb pillanatban is teljesíthetem. Rőköne ses sentkizöl sem várok; insuratom bőven megjutalomak.

- Őn - folytata Csergey - tal Kerény. Ertem hogy ma lyen megsérsettem ins. Akkál alarsam Rőköntől elirgensteri men gátols rangköröm Rőlégheteseiben. Es ön?!... in min dens felede, saját élesét sette Rőköhára, hogy megmenste ak enyémét, melyből már ugy is csak napotA tarsóval fel ká momba. - Szabat-e még exeres is felátvoni egy kin söreres netA? Nem... ex nem lehet. Es senni nem szabat Bron leá nyom jér Rarjaimba, atyát Rővire, mely csak bődögságodat vhajsja... Rados ur... Caesar... fiam lépjen Rőkelett; ugy... nyúzza kézeit... Ima en hálám elismerésem jele ül e Rinescel a...

S Rőpkelő barátom mi történt most?!

- Rőkögen Rivül etennel gratulálva a kep es bajos Csergey Rén jegyesének.

Caesar Romanus insess Rémével a fogoly dongólegy felé - E pillanatban Rállott orromra ama kemtelen rovar, s ugy megcsipest hogy kep álmaimból fel Relle riadnom. -

Egy káni mosollyal Rővősem Rőgeny Caesar botton vággyal sest mozdulatát a pohár felé... de ak már tal pon állott.

Caesar ámulva nékest ráom!

- Őn igen - világozistám fel - midőn a ragadó lovak

félét nánostart vinná elbenélésében, elfelejsterve, ma
gát mentést ki veszedelmes foglyokat. -

- Láisd végre karait Caesar-lyen az én pechem.
I a dongó légy?.. Kisúja merre dong?!.

A legelső öleb magyarokban, a
Királyi udvarnál

Az ember kinnis sem akaza, pedig történelmi adat a bizony
ság a felől, hogy már 1180-ban III Béla Király idejében volt
öleb a Királyi udvarnál. - E sajtóság onnan magyarázható meg,
hogy III. Bélának Margis, a II. József Augustus francia Király szer
vére, később II. Henrik angol Király özvegye, volt második fele
sége. E nő, kis a róla fennmaradt töredékes adasából gúgós
olék, pampakodvelőnek lehet mondani, az által hagyott maga
asán marandóbb emléket, hogy ő adta Rassa városának a
Chumerében levő dilomst, ahogy ő hozta be Magyarokba
Franciaországból a keresztelési rendet négy seleppel. - Tal
else fejtés, ninch vad kellemie műveltségével és vallásosa
gánál fogva nagy befolyást gyakorolt. - Később Jeruzsálem
be való szándoklása körben halat meg - mielőtt a kens fel
des láthatta volna - Ptolemaiosban. -

Az ő idejében történt az, hogy Barbarossa - Vörös kalán - Frdrich -
egy keresztet kardtal a kens föld felé, - magyarországnak vette
usját, - a betér a magyar Királyi udvarba. Sikeres fogatza
sávaról legnagyobb bizonyosságos sejtések a királyne által
kámra nyújtott ajándékok, melyek közt volt egy öleb is. -
" - Arany a királyasszony - nő az egykori fölgyze's - a csanak urunk
gyönyörű sason kártaiból, könyvegekkel, igen drága, felíke
pisztis ággal, s egy ex előtt álló, stefán csonból készült tö
miss kénkel, melynek faragásait ex a kényen irás nem tud
ja elő adni. Es hogy minis az egy helyen legyen, mit a gyönyör
róttetés regess ki, leles gonvolnis, még egy kis fejer Ru
tya kaladgals a könyvegen. - Történt pedig minis ex az 1180
/.

Év Junius havának 4. napján.

Téli éj 1)

Üvölt a bömboló vihar
Tomboló karagya
S vad lábais Szobám körül
Ordog tánczra rajja

Dülsen fus, vadul kacag
Majd sirva felkörog
S rimánkodva dideregre
Bárka az ablakot.

Tel fel kavarja a havat,
Körje jobbra balra
Kis lakom füdeliről le-
S fel kányja a falra.

Egyes egyes lök az ajtón:
Gyestens, ahar,
De e Rebel koránstemoly
Gyöngé kivés talár.

Es megörögesi ablakom
Krián kallgatódzik
Majd meg kömés lábujjlegyen
Ajtómhoz lopódzik.

Es ha látja hogy mindereb
Hába valának;

1. Közélete: gyüleési határozatból.

Meli nyomja amos háta
Hisz kobam falainak.

Zug a tető... zug; döng a ház
Efelé üt az óra...
Lobog a mécs... s ritákinsetek
A mocs esess kóra.

Skinse fárik, csálnem veskes
A lélek keblemben!
Ah mily jó hogy ő ilyenkor
Mindig közelemben!

Hőrebelére simulok
Gyöngyömet gyöngyöden
Szerény talom ilyenkor egy
Mennyország, egy élen.

Hőfejér vállára hajlok;
Szivemre ülelem
S néma esendes róméket
Tölts el keblemm.

Mi ő nekem?... Iok... igen vol!
... Ah nem! ő mindenem
Ne add iszen, esdre kérek
Őt elveszitenem.

Ah mena hiszen ő kivemnek
Egyetlen Regyencze
Bírony csal jó, ilyenkor jó
A meleg Remencre

Szerkesztői üzenetek.

1, Svéd Ballada Helwig A. vol. Közeljűk nekem volára
2, Elom kére Beranger Polyo' xavó" jasal, Jód levay József. Kőrbejvő akadályok
miatt csala jövő kámban közeljűk.

János Rálmán Marga László Ujj János Nélonyitnálnak
Képirodalmi Kármok. Bölcsészeti Kármok. nyelvészeti Kármok. f. Kőrbejvő.

